

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, mocą której zostały odrzucone dwie oferty złożone przez skarżącą w ramach postępowania przetargowego UCA 033/04 mającego na celu udzielenie zamówienia na świadczenie usług sprzątania i utrzymania dwóch budynków biurowych znajdujących się w Brukseli;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 1.481.317,65 euro wraz z odsetkami w wysokości 7 % rocznie od chwili wniesienia niniejszej skargi, z wyraźnym zastrzeżeniem dalszego zwiększenia, zmniejszenia bądź uściślenia roszczeń;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w tej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca, będąca spółką zajmującą się sprzątniem powierzchni biurowych w sposób zawodowy, która od 1 stycznia 1998 r. zapewnia sprzątnie niektórych biur Sekretariatu Generalnego Rady, sprzeciwia się odrzuceniu przez pozwaną jej dwóch ofert złożonych przez nią w ramach przetargu zorganizowanego w celu zawarcia umów o sprzątnie i inne usługi do wykonania na terenie budynków „Woluwe Heights” (część 1) i „Frère Orban” (część 2).

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi:

- Istnienie w przedmiotowym stanie faktycznym oczywistego błędu w ocenie przy odrzuceniu oferty dotyczącej części 1, gdzie skarżąca twierdzi, że średnia stawka godzinowa wynikająca z owej oferty była niższa niż minimalna pensja przewidziana przez belgijski układ zbiorowy dla sektora sprzątnia w kategorii 1A w dacie 1 lipca 2004 r., podczas gdy dokładna analiza wartości liczbowych zawartych w ofercie skarżącej wskazywała na to, że wynikająca z niej średnia stawka godzinowa była wyższa niż stawka minimalna ustalona przez belgijski układ zbiorowy dla sektora sprzątnia;
- Naruszenie zasad dobrej administracji i niedyskryminacji, jak również istnienie oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim oferta dotycząca części 2 została odrzucona bez jakiegokolwiek badania, lecz wyłącznie z powodu tego, iż ogólna liczba godzin pracy w niej przewidzianych była o około 12,5 % niższa od średniej godzin, jaka wynikała z innych ofert złożonych w odniesieniu do tego zamówienia, podczas gdy przyjmując owo kryterium zaskarżona decyzja faworyzuje oferty najbardziej kosztowne, przewidujące fakturowanie wysokiej liczby godzin bez obiektywnej użyteczności.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co., Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-498/04)

(2005/C 57/60)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, z siedzibą w Jiande (Chińska Republika Ludowa), reprezentowanej przez adwokata D. Horovitz, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy on skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/2004 z dnia 24 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (¹), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej. Skarżąca podnosi, że instytucje Wspólnotowe nie zastosowały wobec niej we właściwy sposób kryteriów przyznania traktowania na warunkach gospodarki rynkowej.

Na poparcie swego wniosku skarżąca wskazuje na rażący błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 384/96 (²), z późn. zm.

Skarżąca podnosi, że Rada nie stwierdziła w zaskarżonym rozporządzeniu, że decyzje gospodarcze skarżącej były przedmiotem poważnej ingerencji państwa. Zdaniem skarżącej Rada nie zastosowała również właściwego progu w celu oceny, czy spełnione zostały przesłanki zawarte w art. 2 ust. 7 lit. c). Skarżąca zaprzecza, że rzekome uprawnienie państwa do interwencji w gospodarcze decyzje spółki – przy braku jakiegokolwiek urzeczywistnienia bądź wykonania tego rzekomego uprawnienia – było czynnikiem, w oparciu o który można było wywieść, że pierwsza przesłanka art. 2 ust. 7 lit. c) nie została spełniona. Skarżąca twierdzi w dalszej kolejności, że przedstawione dowody w oczywisty sposób wskazywały, że decyzje skarżącej dotyczące cen, kosztów i nakładów podejmowane były w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt, oraz że nie doszło do żadnej ingerencji państwa w tym zakresie.

Po drugie skarżąca wskazuje na naruszenie ust. 6 załącznika II do Porozumienia antydumpinowego w ramach WTO, art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 384/96, oraz obowiązku ochrony uprawnień skarżącej. Skarżąca podnosi, że wskutek niepoinformowania jej o powodach odrzucenia przedstawionych przez nią dowodów, nieprzyznania jej prawa do przedstawienia dalszych informacji oraz braku opublikowania przyczyn odrzucenia przedstawionych przez nią wniosków, naruszono jej uprawnienia materialno-prawne i proceduralne.

Wreszcie skarżąca powołuje się na naruszenie uzasadnionych oczekiwań w zakresie w jakim instytucje Wspólnotowe nie podjęły szybkiej decyzji w przedmiocie wniosku skarżącej o przyznanie jej statusu przedsiębiorstwa gospodarki rynkowej.

(¹) Dz.U. L 303, str. 1

(²) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Hammarplast AB przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-499/04)

(2005/C 57/61)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Hammarplast z siedzibą w Tingsryd (Szwecja) reprezentowanej przez R. Almaraz Palmero, lawyer, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Steninge Slott AB z siedzibą w Märsta (Szwecja).

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie nieważności decyzji drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 października 2004 r. w sprawie R 394/2003-2;
- 2) nakazanie OHIM wydania odmowy rejestracji pojęcia STENINGE SLOTT jako wspólnotowego znaku towarowego dla towarów objętych klasą 21, który został dopuszczony do rejestracji;

- 3) obciążenie OHIM oraz interwenienta Steninge Slott AB kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, włącznie z kosztami postępowania przed drugą Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:

Steninge Slott AB

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:

Słowny znak towarowy „STENINGE SLOTT” dla towarów objętych klasą 21 (wyroby wzornicze ze szkła itp.)

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Krajowy znak towarowy „STENINGE KERAMIK” dla towarów objętych tą samą klasą

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty:

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (¹)

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2004 r. przez Stéphane Lopparelliego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-502/04)

(2005/C 57/62)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Stéphane Lopparelliego, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienna Marchala, avocats, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.